

LBRIS

We know
books

CARMEN DUVALMA

Poteca îngerilor

POEZIE

Editura
NEUMA
2024

Cuprins

Poteca îngerilor	5
Între cele două lumi	6
Încă o treaptă	8
Poem cu mama	9
Acasă	10
Noaptea îngerilor	11
Lumini și umbre	12
Pata de sânge	13
Noiembrie	14
Ruleta	15
Păpușa cu ochii albaștri	16
În curtea bisericii, doar îngerii...	18
Oceanul de vise	19
Dorință	20
Nimeni nu-și va mai aminti	21
Urmele melcului	22
Himera	23
Copilărie	24
Adelina	25
De ziua bunicii	26
Din nou acasă	27
Stelară	28

Crochiu pe plajă	29
Camera neagră	30
Poemul candelă	31
Desene pe nisip	32
Invocație	33
Semnul	34
Doar zâmbetul îngerilor	35
Poem cu înger	36
Un zâmbet de dincolo	37
Apus	38
Poemul de la noapte	39
Zborul	40
Teiul	41
Veste de dincolo	42
Amintirile	43
Lumea	44
Cădere în gol	45
Casa veche	46
Gustul fericirii	47
Ultima mângâiere	48
La moartea bunicului	49
Menta bunicii	50
Ultimul crin	51
Puntea	52
Pasărea speranței	53
Cheia destinului	54
Fântâna îngerilor	55
Urme de șotron	56
Fericirea din sertar	57
Candela	58

Frig în lume	59
Ultima ușă	60
Ritual în zori	61
Poem cu mama	62
Lumina	63
Șotron cu moartea	64
Visul	65
Ultima privire	66
M-am întâlnit cu moartea	67
Scrisoare în lumea de dincolo	68
Pe strada mea	69
Ieșire din timp	70
Ușa spre dincolo	71
Ochiul lui Dumnezeu	72
Iubirea	73
Metamorfoza	74
Poem cu girafă	75
Timpul îngerilor	76
Biografie	77

Poteca îngerilor

Norii se ridică și se dau la o parte
făcând o spărtură pe cer
un loc luminos în care se simte
privirea lui Dumnezeu
ca o potecă a îngerilor sub soare.

Mă retrag din toate mizeriile vieții cotidiene
așa cum marea își retrage meduzele în larg
la ceas de asfințit.

Nu doresc decât să ascult tăcerea îngerilor
la fel ca în copilărie.

Printre mobilele negre ale memoriei
nu dispare războiul din lume
și nici din amintirile mele...

- Pământul e sfânt, îmi șoptește bunica
din lumea de dincolo...

Când eram copil și mergeam în urma ei,
priveam cum mângâia fiecare fir de iarbă
care se înălța nemuritor pe urmele noastre.

Gura sângerândă a macilor
se întinde peste întreaga lume
prevestind lacrimile lui Dumnezeu...

Între cele două lumi

Când tata a plecat dincolo
era foarte speriat
îl țineam strâns de mână
iar spiritul lui translucid
se ridicase până în tavan
îl trăgeam de mână
singura punte de comunicare
între noi și cele două lumi.

Tatăl meu mă privea speriat
de la poarta acestei lumi
și-mi transmitea emoția plecării
și a despărțirii noastre
din această lume.

În acel moment al disperării
a intrat o lumină caldă
în salonul de spital
învăluindu-ne
și rotindu-se de trei ori
deasupra capetelor noastre.
Am simțit ultima lui sărutare
pe obraji
înainte de marea plecare.

Seara înainte de a adormi
rememorez chipul tatălui meu
și iubirea lui nesfârșită pentru mine
ca o rugăciune care trece plutind
dincolo și dincoace
între cele două lumi.

- Îți mai aduci aminte,
îmi șoptește tata din lumea de dincolo,
de mine tânăr, când mă prefăceam în copac,
iar tu te cățărai pe crengile mele?
- Sigur că da, îmi amintesc, îi răspund eu
de fiecare dată...tu erai copacul meu
și mâinile tale erau crengile puternice
pe care mă dădeam în leagăn...

Încă o treaptă

Gust de sânge au diminețile mele.
Poteca îngerilor mai coboară o treaptă,
este din ce în ce mai aproape de noi.

Lumea vine și pleacă la fel de ușor,
viața este o iluzie,
iubirea este o iluzie,
moartea este iluzia supremă a vieții...

În locul unui prieten se mai aprinde o candelă,
din ce în ce mai multe lumini,
până ce întreaga lume se transformă
într-un cimitir luminos.

Scriu cu sângele sufletului meu
o scrisoare către morți...